لنډه کیسه
رندوی
Ketabton.com
لیکوال : افتخارالله افتخار

(c) ketabton.com: The Digital Library

《 بِسْمِ اللّـهِ الرَّحْمَـٰنِ الرَّحِيمِ 》

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژنده

نوم	رندۍ / لنډه کیسه
لیکوال	افتخارالله افتخار
ایډیټ	ا.ر افتخار
کمپوز	ا.ر افتخار
پښتۍ ډیزاین	ا.ر افتخار
تاریخ	۵ / ۰۴ / ۱۴۰۲
چینل	https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar
فسبوک	Aftekharullah Aftekhar
واتساف	00989908400450

په خپل نوم د خپرولو حق هیڅوک نه لري. حقوق له لیکوال سره خوندي دي

زما نشرې شوې کیسې

١سپیڅلې ښځه / لنډه کیسه

٢ ماته منظوره ده / لنډه کیسه

٣ د ښځې خوړ سره / لنډه کیسه

۴ رندۍ / همدا اثر

هیره دې نه وي چې دا ټولې کیسې د Aftekharullah Aftekhar په ټلګرام کې موندلی شئ، بلکل پرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(هاغو ژونديو ته چې د محبت په نوم وژل شوي
او اوس هـــم د مينې ترانې پـــــه لــوړ غږ وايي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

که په دې طمعه ناست يې چې يو وخت به هر څه ښه شي نو همدا اوس پاڅه، ځکه که هر څه خپله سميدای شوای نو حرکت د څه لپاره دی؟ موخه مې دا ده چې تر کومه به پلاړ، ورونه د لور او خور حقونه د فرش لاندې کړي؟ پښتونو! که مينه کول درته د جونو جرم ښکاري؟ دا هم جرم دی. نه ورته غوږ ږدئ او نه يې اورئ. همدارنګه د پښتو په بالښت ډېره ووهه او د اسلام کتاب مطالعه کړه. چاته چې رب تعالی د خوښې اختيار ورکړي نو دې کې به ډېر حکمتونه وي. بس کړه، له دې بی ځايه پښتو او غيرت نه تير شه چې سبا پکې لور او خور ښځه **رنډۍ** جوړېږي. په دې زه او ته ملامت يو. راځئ چې له خور او لور نه د هغې د رشتې خوښه انتخاب واورو. دا دې ګاونډۍ نه، ستا لور او خور ده. په ډاډه زړه ورسره وغږېږه او وايې وره چې راتلونکې کې نه ته پښيمانه شې او نه لور او خور.

دا کيسه به تاسې ته خپله وغږيږي چې حقيقت څه دی او څه څه ګټې لري. ډاډه يم چې ما به د نوم انتخاب کې زياتی نه وي کړی، که مې تولنه کې دا کيسې نه پيدا کيدې نو ما به داسې قلم نه روانوله. منم چې د رنډيو واقعې کمې دې خو که پام وکو له څاڅکي څاڅکي باران جوړيږي. راځئ چې د دې باران لپاره د امن چتر په سر ودرو لکه څنګه چې زوی انتخاب اورو منو، داسې که د لور او د خور نه منو، بايد وايې ورو او پريکړې ته يې احترام ولرو. ژوند دلته بيا نه راګرځي. هر کس بايد خپله مينه خپل حق ترلاسه کړي.

خبرې نه اوږدووم خو که کيسه کې کومه تيروتنه شوې وه، د يو کوچني ورور په حيث راته ښښنه او په ګوته کړئ. زه ستاسې نظريو ته احترام لرم.

دا تاسې او دا رنډۍ لنډه کيسه...

ستاسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخارالله افتخار

پيل

د شهادت په ګوته يې پياله د کونډې په زريعه تاووله يو دم يې په ورغوي د پيالې ساه بنده کړه.

عصمت ته يې مخ کړ.

-زه يو نظر لرم!

عصمت له غرب ورسته پياله لاس کې ونيوله د اوريدو لپاره يې وريځې تندې ته وخوځولې

جواد خبرې پيل کړې پيالې ساه واخيسته

ـ ګوره اول مې واوره بيا ورسته را غرېږه زه وايم د اسد د پام بدلولو لپاره هغه بايد رنډی ته بوځو کيدای شي له مينې يې زړه تور شي او نور به داسې سربداله نه ګرځي. يار! وخت ډير وشو دا دې کال ته نږدې ده چې مينه يې واده شوې او هغه ورځ تر بلې خرابيږي کوم څه نه و چې مونږ د اسد لپاره ونه کړل وګوره اته نهه مياشتې کيږي چې د ښار هر پارک، کوڅه پرې ګورو خو تاثير يې پرې ونه کړ اوس ته ووايه؟

عصمت لنډ ځواب ورکړ.

ـ ډېر چټي فکر دې کړی!

بيا يې پاتې پياله خولې ته پورته کړه له غرب ورسته يې په اشاره ورته وويل چې ځانله پياله ډکه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواد بيا د پيالي خوله بنده کړه شيبه ورسته يې له خپلې مخې يو ښنګ ته وخوروله.

- همدا ځای دې نښه وي ما په نن زمانه کې داسي مين نه دي ليدلي او که په اسد څه وشو بيا ته له مانه خفه نشي هو...

عصمت را نيغ شو خو خبرو کې جدي ښکاريده.

- يار ته څه په ګډو وډو سر يې. ولي اسد يواځې ستا ملګری دی؟ او بيا ته ملا ته د شرابو ست کوې هغه د عاشقی تر ښنګ يو ايمانداره ځوان دی که زه يې ومنم هغه يې نه مني. پوهيږم چې د هغې جدايي زيوولی خو څه وکړو مونږ ټولې هڅي وکړې آن وګوره ښار ته مو راوست دلته مې خپله حجره کې ديره کړ شپه او ورځ يې د پام بدلولو په هڅه کې يو اوس هم زه ملامت يم!؟

- چغې مه وهه زه درته همدا خبره کوم زنا داسي عمل دې چې د انسان له بدن نه د مينې ټوله نشه اوباسي. زه وايم چې دا مينه يې له دماغو والوزي او مونږ ته پخوانی اسد په لاس راشي.

- خو يار دا ستره ګناه ده که دا کار هغه وکړي ګناه کې مونږ هم ورسره شريکان يو.

جواد پوی شو چې دا يې راسره مني.

- په مينه کې ټينګار زمونږ ځواک نه بلکې مونږ کمزوري ښايي. اسد کمزوری شوی اوس به مو هره خبره مني.

خالي پياله يې تر پتنوسه نږدې کړه ډډه بالښت ته عصمت تکيه شو.

- وبه ګورو نن شپه يې سر درد کاوه ځکه مې حجره کې ځانله پريښود مونږ خو ټوله شپه په موبايل مصروف مخلوق يو کله يو سره غږيږو کله بل سره ځکه ستا خواته راغلم.

له يو څه بحث ورسته دواړو په موبايل کې سترګې ښخې کړې.

شپې ورځې ته ښه راغلاست وويل او خپله په مخه لاړه...

د سهار شين چای څکلو ورسته په بيګانی موضوع سره بيا وغږيدل جواد ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیګا شرف ته مسج کړی و. نمبر یې رالیږلی اوس به ورته زنګ ووهم. دوهم زنګ جواب شو، له سلام کلام ورسته خبرې ته راغلل.

ـ څو کسه یاست؟

ـ اغه مونږ څو درې کسه یو څو کار یو کوي.

ـ ماته څه مشکل نشته. نوی شی دی، خوشحاله به مو کړي.

ـ ښه، ښه ادرس راکړئ؟

ـ ادرس اسانه دی خو د یو پروګرام څلور زره اخلم خبر ښه وي چې بیا دلته شور نه منم.

ـ اغه سمه ده مشکل نه لرو.

ـ هه ادرس واخله د...

ـ سمه ده بیا درته زنګ کو.

اړیکه یې پرې کړه څو عصمت خندا ونیو جواد هم ورسره ملګرتیا وکړه ښه شیبه یې پرې ګپ جوړ کړ، ورسته روان شول.

لس دقیقې بعد اسد ته ورسیدل. د عصمت کوچني ورور د چایو لوښي تولول. شیبه ورسته له حجرې ووت. له ښه راغلاست ورسته دواړه د اسد خواته کیناستل اسد په خپلو وریښمنو ویښتو کې ګوتې پورته تیرې کړې، غټې سترګې چې لاندې حلقې یې سرې معلومیدې. دوی دواړو ته یې په خوږ نظر وکتل ښکلی مخ یې مسکا معاصره کړ په کرار وغږید:

څنګه یاست زما محافظانو بیا مې کوم خوا وړې که څنګه او پوهیږئ بیګاه خوب کې هغه د خدای په قدرت جوړه شوی نبیه ...

جواد یې خبره غوڅه کړه پوهیده چې دا بیا د سیلاب او د هغې کیسه کوي.

ـ اسده ګوره مونږ نن تا داسې ځای له بوځو چې تا یې تر اوسه فکر هم نه دی کړی!

اسد له خندا سره نیم وخځیده.

ـ لکه چې زندان له مې بیا یئ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

درى واړو وخندل، عصمت ديوال ته ډډه شو.

- نه ياره له دې هم بدتر دى خو ستا لپاره ښه دى زمونږ په فکر!

- يارانو ما د ژوند خوږو سره خداى په اماني کړې اوس زه له دوزخه هم نه يريږم!

جواد پوه شو چې دا اوس زمونږ د يارى په نشه کې غړيږي خو بايد خلاصه ورته ووايم عصمت ته يې اشاره وکړه او د نه کولو خبره يې د ژبې سر ته راوسته او کرار يې پوکى ورکړ.

- اسده دا ځل مونږ تا د يوې رنډى خواته بيايو!

همدومره يې وويل خو د مخ رنګ يې وتښتيد، نور د ويلو ځواک يې نه درلود.

هغه د لاس ګوتمې سره مشغول و، پرته له دې چې په قهر شي او يا ورته وګوري په ارام يې لنډه جمله بيان کړه.

- مينه بايد نيکمرغي راولي نه ناروغي.

جواد ته خو دې خبرې مرګ ورکه خو عصمت ځان رانيغ کړ.

- منم چې دا لار غلطه ده خو ستا د وياړ لپاره وايو ته بايد خوشحاله اووسې.

اسد له ګوتمې سره لوبې کول پريښود، بره يې ورته وکتل.

- د وياړ ورځ که يوه ورځ وي خو د بې نومى له سلو کالو ژونده غوره ده، ته چې څه ته د وياړ په نظر ګورې هغه وياړ نه دى. وروره بد نامي او بد نومي ده هم دلته او هم هلته. د شهادت ګوته يې پورته ونيوه.

دا چې جواد يې د راضي کولو ژمنه کړې وه، ځان کې يې بيا قوت راپيدا کړ خو بل ډول وغړيد سره د غوسې.

- اسده! که راسره لاړ نشوې، قسم دى چې ټول عمر دې ونه بنم او نه به درسره وخاندم ما هم مړ وبوله.

اسد په لومړي ځل دومره لويه خبره واوريده. د دوى په يارانه کې تر اوسه داسې نه و شوي چې يو بل دې په معمولي خبره خفه کړي. دا نو ورته ګرانه تماميده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې کتل یې دوی ماسره څومره خفه دې اوس دا ناروا هم زما لپاره کوي زه د خپلې مینې ګناهګار یم.

ـ سمه ده شور مه جوړوه !ځم درسره.

دواړو ترې غیږ په یوه خندا تاؤ کړه.

درې واړو په ځان ګوتې ووهلې خو اسد دومره خیال د ځان ونه که شیبه ورسته د جواد په موټر کې راغلی بیرته سپاره شو او د رنډۍ مالک ته یې زنګ ووهه چې زمونږ تر تګ او راتګ پورې باید هیڅوک نه وي، مونږ در روان یو. دا چې د رنډۍ مالک د پیسو اوریدلي وو، په خلاصه سینه یې ورته ښه وکړه.

نن چې په اسد کوم قیامت راتلونکی دی، هیڅوک نه پوهیدل. د ښار ګڼه ګونه مخ په زیاتیدو وه ، خاموشي د ښپو لاندې کیده.

موټر په سرای کې ودرید. درې واړو ځانونه عجیب احساسول، لویه وجه دا وه چې دا قدم ورته لومړی و.

د ادرس سره سم مخته تللي و، د ښار لرې ښنډې ته خام او پښو کوروڼو کوڅه کې یې د یو کور ور ته څو ضربې ورکړې، ور زر خلاص شو. مخکې له ښه راغلاسته یې په کور ننویستل، د رنډۍ مالک له وره کوڅه کې سر ښکته پورته تاو کړ، زر شاته شو، دروازه یې بنده کړه او همدلته لنډې کوټې ته یې دننه کړل. دا کور ډیر پراخه نه و خو دوه کوټې یې عمومي دراوزې ته مخامخ لرې ښنګ ته پرتې وې او دا یوه د دروازې سره بیخي جوخته تقریباً تر منځ یې اووه متره صاف دالان یې لره. کوټه کې درې کسه خاموش او یو غریده خبرې یې دوی ته ډیرې عجیبې او نوې ښکاریدې. اسد سر ټیټ اچولی و، جواد وویل:

مونږ ته یې څه چې پیغله او دې کار سره نوی ده زمونږ دا یو ملګری لږ د زړه بیمار دی بس دا مو راوستی سړیه باقي مونږ دوه دا کار نه کوو هو د رنډۍ مالک د لاس په خوځولو قناعت ښوونکی و غریده.

ـ تاسي له ځانه لیوني مه جوړوئ داسي جینۍ په ټول ښار کې نه پیدا کیږي یو خوا ښایسته او بل خوا ډیره نرمه ده زه خو وایم په وار وار ورځئ سبا به ارمان کوئ خو بیا داسي شی نه میلاویږي...

عصمت یې خبرې ونیولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ګوره مونږ وایو چې یو کس دی بس یو دی. ته اوس د پیسو لپاره راته د غر نه غوښنه مه جوړوه!

ـ سمه ده خو تاسې په باغ تیریږئ او منې نه خورئ. بیا داسې وکړئ زه د یو پروګرام ځلور زره اخلم .پیسې راکوه او ملګری مو ورلیږئ هغه ستاسې شی اماده دی.

جواد زر جیب ته لاس کړ، له بټوې یې غټ لوټونه جلا او سړي ته یې لاس کې کیښودل.

سړی مسکی شو، نوې لوټونه یې له نظره تیر کړل، اسد ته یې وویل:

-ورځه ځوانه او د ځوانۍ مستې دې وباسه!

اسد ملګرو ته وکتل.

هغوی د سترګو په اشاره ورته وویل چې ورځه!

د رنډی مالک کړکۍ ته مخ کړ:

-هه هاغه مخامخ کوټه ده ورځه ورځه ښه داده.

اسد ورته بد بد وکتل، ملګرو یې دیکه کړه:

-ورځه کنه خله ناست یې!

له کړې ژمنې په شا کیدلی نشو مات مات پورته شو د کوټې له وره په وتو و چې عصمت د رنډی مالک ته وویل:

که هر څومره وخت یې نیوه مزاهمت به ورته نه کوئ زه د هر ساعت دوه زره درکوم.

هغې ورته په سینه غبرګ لاسونه کیښودل.

اسد له کوټې بهر څو نا زړه کرار کرار قدمونه واخیستل مخامخ کړکۍ نه پرې د ولاړې پیغلې نظر ولړید د بدن وینه یې ګرمه شوه د زړه زربان یې ان په خپله اوریدل د سترګو اوښکو یې ځان لویدو ته اماده کړ. یو قدم شاته لاړه غبرګ لاسونه یې خولې ته یوړل او کلکه یې بنده کړه پوهیدله چې چیغې مې تر اووم اسمانه رسې غاښونه لکه ماشوم چې یخ ووهې داسې کړسیدل په زړه یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوج شو غوښتل يې را بهر يې کړي په اوښکو لامده لاسونه يې له خولې جلا کړل په بنده بنده ژبه ګویا شوه:

خدايه مينه مينـه په داسې ځای کې وينم

چې کتل يې راتـه ډير ښکاري بې خونده

را روان کس نه هماغلته ساه واخلـــــه

يا خو ما کړه له دې ژوند نـــه بې ژونده

اسد د انګړ منځ ته راورسيد، جينۍ يو دم منډه کړه، کړکۍ پرده خوره شوه، ور يې بند کړ، شاته راغله، پرده يې ونيوه ،له کړکۍ يې بيا بهر وکتل. اسد را نږدې کيدو کې و، د الماری تر څنګ په سينګار ميز پروت د ميوو رقاب تر څنګ يې چاقو ته پام شو. تيزه تاوه شوه چاقو يې را پورته کړ څوکه يې اسمان په طرف سترګو ته يې نيغ ونيو اسد دروازې ته ودريد خو زړه يې نه کيده چې دروازه ووهي!

د جينۍ خبرې قاتلانه شوې، اوښکې يې په ورغوي پاکې کړې، لاس يې د تشې نه په لاندې برخه راښکه ،چاقو ته مخاطب شوه:

په ياد ولره که اسد زما غوښتونکی شو نو ته ځان کې د حضرت ابراهيم د چړې خوی پيدا نه کړې بايد چټک کار وکړې، يو به ختمن له منځه ورې.

له دی سره دروازې يوه کراره ضربه وخوړه.

د جينۍ د سترګو ګاتې د دروازې طرف ته تاؤ شول بيرته يې لاندې رقابی ته کږې کړې. لاسونه يې ښکته شو. د مالګې له کوتې يې سر جلا، بيا يې ټول پياله کې خالي کړ. پياله دوه ګوتې مالګې ونيوه، له جيک نه يې پکې اوبه واچولې. دا ځل پياله پوره ډکه شوه.

دروازه کرار وټکيده، جينۍ شاته وکتل بيا يې اوتر پياله کې چاقو ښخ کړ، حرکت يې ورکه. اوبه او مالګه يې سره يو کړه ،پياله يې خولې ته پورته کړه، بې له دمې يې پياله خوله کې خالي کړه. سخته وتوخيده خو په خوله يې لاس کيښود چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ بهر ونه وځي. د سینګار میز هنداري کې يې ځانته وکتل پوښتنه یې ورڅخه وکړه:

-باید غږ کې مې تغیر راشي !

ربښتیا هم غږ يې ډېر شوی وو لکه ستونی یې چې پاره پاره کړی وي.

زړه کې خوښه شوه خو ظاهراً نه معلومیده. سمدستي یې له خپل څادره کلک تمبوزک وواهه، چاقو یې انتخاب ځای کې کیښود، اوښکې یې پاکې کړې، مخ یې دروازې طرف ته کړ لکه دوزخ ته چې روانه وي. دومره نا زړه دروازې ته نږدې شوه ،کونډه یې لاندې کش کړه، ور خلاص شو، بیرته په شا لاړه. دیوال سره پروت چپرکټ ته په فاصله کې مخامخ ودریده، زړه یې زیات درزیده، لاس یې پرې کیښود.

د دروازې اوار کرسار شو. اسد بوټونه وښکل، کوټې ته داخل ننوت خو بره یې نه کتل. جینۍ له موقعي ګټه واخیسته تیزه لاړه د ور کونډه یې بیرته بره ور ورسته ،راتاوه شوه خپل ځای کې ودریده. اسد ډېر شرم محسوساوه. همدلته ودرید.

له خولې یې کوم حرف نه واته جینۍ ورته د ناستې اشاره وکړه تاؤ شو چپرکټ کې کیناست نظر یې فرش کې وښلو خبرې یې پیل کړې:

هیله ده تاسې خفه نشئ. زه ملګرو دلته په زور او مجبورۍ راوستی یم. زما د کار سره هیڅ زړه نه لرې او نه تاسې ته ګوتې در وړم. تاسې ارامه اوسئ.

جینۍ ارامه ساه واخیسته خو د اسد غږ پسې لیونۍ وه ډېر خوږ پرې لږیده. په سترګو کې ډنډ اوښکې یې بیا د څادر په څوکه پاکې کړې. غوښتل یې چې ورمنډه کړې او کلک یې غیږ کې ونیسې خو داسې یې نشو کولای. اسد د پخوا غوندې تازه نه ښکاریده ډیر بدلون یې کړی.

جینۍ رقابې له پام شو، ور لنډه شوه، را اوچت یې کړ. د اسد څنګ ته یې په چپرکټ کیښود. په پره پره غږ یې وویل:

-دا واخله وخوره!

اسد منو او مالټو ته وکتل سر یې وخوځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه يې خورم مننه.

د جينۍ له خولې ناڅاپه ووتل:

-اوهو ستا خو منې خوښيږي کنه څنګه يې نه خورې؟

اسد جټکه وخوړه، جينۍ په کړې خبره پښيمانه شوه. بيا يې اوږده کړه:

- مطلب مې نن سبا ځوانان منې ډېرې خوښوي.

- هو ما هم خوښولې خو اوس مې عادتونه بدل کړي.

جينۍ په فرش ګونډې ووهلې په خپلو پوندو ورته مخامخ کيناسته.

- ولې دې عادتونه بدل کړي؟ ته ځوان يې پس له ماتې بايد بيا ځان جوړ کړې د پخوا په شان.

- ستا خبره سمه ده خو زړه چې مات شي د پخوا په شان نه جوړيږي.

جينۍ ځان ناخبره واچو.

- تاسې په مينه کې ناکام شوي ياست؟

- په مينه کې ناکام که بيا امتحان ورکړي، کاميابيږي خو ما هغه او هغې زه بايللي يم او د بايلاتو لپاره بيا امتحان نشته.

جينۍ يې ځيره کې سترګې داسې ښخې کړې وې لکه څه چې پکې ترې ورک وي. سرې شونډې يې د تبوزک لاندې وخوځيدې:

- هغه کم بخته جينۍ څوک وه؟

په داسې خال کې چې اسد له خپلو ګوتو سره مصروف وو، په ډک زړه يې کيسه پيل کړه:

يوه د جنت مرغۍ، د کوهې قاف ښاپيرۍ، زما د مينې ليونۍ او د ځمکې سپوږمۍ وه. هغه شاعره نه وه خو ځينې وخت د حالاتو په کتو يې له خولې بيتونه وتل. مونږ سره نږدې له اووه کالو يو بل پيژندل باور وکه د پيغلو ډله پرې ښکلې ښکاريده. د هغې غږ مې په ډک شور کې پيژانده. د خوند خبره دا وه چې ګاونډۍ مې وه. زما له خاطره به کومې بهانې نه وې چې دې به کور کې جوړولې تر څو ما ووينې. په کومه ورځ به مو چې يو بل ونه ليدل ،مونږ ته خوب نه راتله تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې چې سبا به مو ختمن ليدل کول .زمونږ په مينه تنها زمونږ کورنۍ نه، چارچاپيره ګاونډيان او داسې نور کليوال هم پوهيدل. باور وکه مونږ به په مثالونو کې يادېدلو. زمونږ جوړه خاص بلل کيده. هغې به چې د راتګ لپاره بانه پيدا نشوه کړای بيا به زمونږ کور ته په ديوال را چپه وه. او رښتيا دې کوټه کې د لونګو بوی زيات دی زما د لونګو بوی خوښيده هغې به هميشه په سينه پاس لونګ ګرځول، د زلفو په کمڅو کې يې هم نغښتي ول. هغې ليونۍ زما له هر عادت سره مينه لرله زما خوښيده چې هغه راته داسې مخامخ کيني لکه ته چې ناسته يې او اتفاق ته وګوره زما سور رنګ خوښيده او دا کوټه له سور رنګ نه ډکه ده. هاهاها دې سره خندا ونيو خندا کې يې غږ ورک شو ورسته بدلون سره واريدل شو دواړو سلګۍ وهلې يو بل ته مخامخ خو وخت يې تر منځ داسې غرونه درولي و چې ړنګيدل يې د انسانانو نه د ديوانو کار وه دوی فکر کاوه ګوندې مونږ سره ټوله نړۍ خفه ده خو داسې نه وه يوائې ترۍ قسمت په ښنګ و خو که خبرې يې کولای شوې ويلي به يې وو ورته:

ستا مينه ستا په وړانــــــدې تاته ناستــــــه

ورشه تاؤ کړه ترينه غبرګ دواړه لاسونه

يو خدای ړوند کړی و خو چې بله بينا وه هغې غږ نه کاوه.

جينې په مخ دواړه لاسونه کيښودل ډير زړه يې وکه چې ور منده کړه غيږ کې يې ونيسې ورته ووايې چې:

هغه ليونۍ زه يم.

ما پسې ستړيه!

دمه شه زما غيږ کې،

سلګۍ مه وهه زما درسره زړه چوي.

خو داسې نه کيده. نيغه پورته شوه، بلې کوټې ته لاړه، خوله کې يې غوټه ځادر کيښود، ښه يې وژړل. تير وختونه يې ذهن کې تاويدل. پښې يې وترپولې، څو سوکان يې ځمکې ته ورکړل، پلار ته يې د ښيرا لپاره لاسونه پورته کړل خو دا ترې هم نه کيده. له خولې يې صرف يوه جمله بار بار وتله « **ولې پلاره؟** »

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان يې راټول کړ، له د چاېو ډک ترموز يې سره د بورې او ډوډۍ راواخيست، واپس د اسد خواته لاړه. پیاله يې ډکه کړه، په پتنوس کې يې د ډوډۍ تر څنګ کيښوده. اسد ته يې مخامخ په فرش نږدې کړه ،هغه يې په ليدلو حيران شو. پوښتنه يې وکړه:

-ته څه پوهيږې چې زه له خوړ چاې سره ډوډۍ خورم؟

له جينۍ نه لار خطا شوه.

ـ اغه! دغه! اغه !دد دلته چې څوک راځي، مونږ ورته داسې چاى ورکو تته لکه چې په اول ځل راغلی يې؟

اسد خبرې سره بيرته دمه شو. حيرانتيا يې ختمه شوه.

ـ هو اول ځل دی او دا هم په اول ګورم چې تاسې داسې ميلمستيا هم ورکوئ!

جينۍ د پاتې کيسې غوښتنه وکړه او د اوريدو لپاره يې ځان جوړ کړ.

پيالې نه ګرم تيونه ختل، د اسد يې بره مخ وهله پاتې کيسه يې راوخيسته:

-هسې دا کيسه خو پوره ناول دی زه هم دلته ډير وخت نشم پاتې کيدلی. ستاسې د رزق مخه نيولې کيږي. لنده يې وايم د ښار نه مې دوه ملګرې راغلي وو، مازيګر سره د خوړ په غاړه ناست وم يو بل ګاونډی کې چې زما له هر رازه خبر وه ساه او تيګاه مخې ته ودريد، بې له سلامه يې راته وويل:

-اسده ته بې غمه ناست يې او هلته يې ستا مينه کوژده کړه!

دې کس به نور څه هم ويلې و خو زه په ځان نه وم پوی شوی چې په هوش کې شوم سيروم مې لاس ته تير و ما يې پيپ په شرق له لاسه جدا کړ. ملګرو نيولی خو زه نه پاتې کيدم. له دواخانې مې ډير مزل کړی و. غوښتل مې چې د جينۍ پلار وولم خو دا مې احماقانه فيصله وه. ما زورو واهه چې يو څو کلکې څپيړې مې مخ ته ونيول شوې. ايله مې پام واوښت. هماغه د ښار ملګرى جواد وه. بيا يې کينولم او نصيحت يې راته شروع کړ. ربښتيا هم اوبه له ورخه تيرې وې. زما مرکه پرې يوه سهار وه. بل ماښام خو غريبۍ مې مخه نيولې وه .خو څو ورځې ورسته پوهه شوم چې د ښار کوم مالداره کس پرې مرکه کړې او بې له دې چې معلومات وکړي، د پيسو په بدل کې يې ورکړې. له واده يوه نيمه مياشت پس د هغې مالداره کس درک ونه لږيده، کور يې هم بدل کړی و خو پلار او ورونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پرې پيسې اخيستې وې. بيا يې د مظلومې لور پاڼه وا نه ړوله خو رښتيا ده چې

زوی د ادم زنده باد

لور د حوا په هـوا

افتخار په شاعرۍ کې ډېر ښه غرېږي. دلته پلاران فکر کوي چې لور د خزان د ونې هاغه سپکه پاڼه ده چې باد هر خوا يوړه پروا نه کوي. دلته زوی ډېر محترم دی خو « لور يا د کور ده يا د ګور » زر افسوس په دې متل د پښتنو.

کيسه راتولوم هغه چې هر چيرې وي خوشحاله دې اوسي او زه ډاډه يم چې د زوی نوم به يې اسد وي. يوه خبره بله چې زه يې له ډېر وخت خوب کې وينم. هميشه اوبو اخيستې وي خو ماته نه ښکاري خو بيګا چې راته ښکاره شوه ما ورته کتل خو لاس مې نه ور کاوه نه پوهيږم چې هغې سره څه روان دي؟ له سترګو اوښکه پياله کې ولويده کوته په يو ځاځکې بيا خاموشۍ ونيوه خو ادا خاموشي په سلګيو ماتيدله دوه ميين سره يو بل ته ژاړي. وخت هم عجيبه کاني کولې ملاقات يې د ميينو داسې ځای ته راوست چې بايد نه وی شوي خو د پلار بې پروايي د لور اينده داسې جوړه کړې وه چې خپل عاشق ته يې له شرمه ځان نشو معرفي کولی.

اسد پورته شو.

ـ هسې راسره ژاړې ته زما څه يې بايد په خپل قسمت وژاړې چې د داسې ديرې ميلمنه کړې يې باور وکړه له زړه درته خفه يم خو له وسې مې نه ده پوره چې ودې باسم. ما هميشه د رنډيو له خولې کيسې ناولونه لوستې خو نن درته ما کيسه وکړه جالبه ده کنه ده؟ ههها بايد تا واورو خو ښښنه غواړم ستاسې وخت نشم نيولی زه څمه اجازه راکړئ.

جينۍ را ولاړيدو کې وه چې ويې ويل:

د رنډيو کيسې واقعې چې دردونکې وي خو **که ما درته خپله کيسه وکړه له ښنو به دی ساه وخيجي.**

اسد دا خبره دومره زړه ته ونه ليږله او نه پرې پوهه شو خو جواب کې يې ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ الله ﷻ دې له دې سپک بازاره ازادي په نصیب کړه.

تاو شو دروازې ته، جینۍ پسې غږ کړ:

ـ دلته خو چې هر کس راغلی بیرته تګ کې د موبایل نمبر غواړي خو تا ونه غوښت .کېږي چې زما نمبر ولیکې؟ هیله ده سوال درته کوم.

زړه یې بیا را ډک شو...

ـ بښنه غواړم ما سر کې وویل د ملګرو لخوا مجبور شوم چې راغلم هسې نه خولې نه مې درته داسې څه ووځي چې خفه شې!

له دې سره یې ور خلاص کړ دا چې بوټان په پښو کړي یو لاس یې د دروازې بیخ کې او په بل لاس یې بوټ پښې ته جوړواه، جینۍ پرې بیا غږ وکړ. اسد پسې بره وکتل د جینۍ شاته الماری کې یې په تصویر سترګې ولږیدې!

دروازه خپله بندیدو کې وه چې د ګوتې نوک یې ترې ونیو یو اخ یې له خولې ووته جینۍ را منډه کړه چې ګوتې یې وترې خو د اسد پام هاغه نیم تصویر ته و چې پوره نه ښکاریده کوشش یې کاوه چې تصویر پوره ووینې زړه کې یې څه ټکه لویدلې وه. جینۍ د څادر پیڅکه وشلوله، په ځان پوهه نه وه چې تمبوزک یې خلاص شوی و. د اسد زخمې ګوتې نه تاوه وه تر څو ویې ترې هغې پرې غږ وکړه :

-څه کوې!؟

جینې چې سترګې پورته کولې، نیم څادر یې پښې لاندې نیول شوی وو. اسد پوی شو چې څادر یې له مخه لویدلی. جینۍ سر راپورته کړ خو اسد ترې مخ واړو او

دا یې دروازې کې همداسې پرېښوده .خلاص مخ یې پسې کتل چې د کور لوبې دروازې خواته په داسې حال کې روان دی چې وینه یې له ګوتې څاڅې. ملګرو ته یې چیغه کړه. ملګری یې سره د هغې کس چې د جینۍ خاوند و، را ووتل. اسد پسې بهر په وتو کې وو چې د جینۍ خاوند غږ کړ:

-نبیلې! وه نبیلی! لکه چې ګاک دې بیا ځانته نه دی پرېښۍ ها؟ زه به تاسره ګورم

اسد د نبیلې د نوم اوریدو سره ټول څه چې یې لیدلې وو، په ذهن کې تتې څپې والې. هاغه د لونګو بوی، سور رنګ، د جینۍ ناسته، د منو کلک ست، د چایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وچه ډوډۍ او په تېره هاغه نیم تصویر. موده ورسته یې د نبیلې نوم واورید هغه خبره یې ورته یاده شوه:

-(که ما درته خپله کیسه وکړه له پښو به دې ساه وخیجي) غوښتل یې په کور بیرته رامنډه کړي خو د بدن غړي یې سست شول، له پښو یې ساه والوته. عصمت وویل:

ونیسه لاس یې زخمي شوی .بې هوشه شو. جواد په شاه تر موټره یوړ، سیده یې تر عمومي لنډ هسپتاله ورساوه. عاجل واټ کې یې داخل کړ. دواړه ملګري ورته اوتر اوتر کیدل. پنځلس دقیقې ووتې، اسد په هوش کې رانغی. جواد عصمت په اوږه وټپاوه:

-دیخوا وګوره!

عصمت سر راپورته کړ په څنګ یې وکتل ربنتیا هم حالت ډیر عجیب وو، ویې لیدل چې شیبه مخکې چاسره ناست و په وینو ککړ په تزکیره کې یی یوه زنانه اچولې، عاجل خونې ته را داخل کړه خو نبیلې ساه ورکړه. پولیس یې تر څنګ نږدې را ورسیدل. سرۍ یې د جینۍ په قتل ونیو.

خو په دې راز یواځې اسد پوهیده چې قاتل د نبیلې خاوند نه، نبیله خپله ده!

خو حقیقت دا دې چې د نبیلې قاتلان پلار او ورونه وو.

پای / ایران / شهریار

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library